

פרק ה' שמות

פרק ט' ב'

שנת תר"ע

9

ט' טראד ג'זען

2-1 348

כולם כאיש אחד בלב אחד, וא"כ נחשב של אחד קיים כל רמה"ה מ"ע כנ"ל ונשלם אצל כל אחד כל רמה"ה אבורי הנפש שורה צלים והאלקים בשילומות על כל אחד ואחד וביטה ינצחו המלחמה, משא"כ שם שנאמר כי תבואו בלשון רבים להורות שאיןם כאיש אחד בלב אחד ומימילא אין שורה עליהם צלים האלקים בשילומות כי בלחתי אפשר שכולם יקיימו כל אחד ואחד כל המצוות כנ"ל, ע"כ י"ה הם צדיקים רחמים רבים, וצרכין התוערות, ולכך העצה היוצאת להזה והרעותם בחזונותרו, תרועה היא גנויה גנה ויילוי ליל להיות של ברך ונשבר בעניינו עצמו ועי"ז יתאחדו ויעשו כולם כאיש אחד, כי כל פירוד הלבבות הוא מהמת שכל אחד הוא יש בעניינו עצמו, ובזה יובן שפיר לשון ונזכרתם וגוי, ולכן הלא בישראל כתיב (ישע"י מ"ט ט"ז) הנה על כפים חקוטיך ולמה צרכין להזה חזונותרו, ולהג"ל א"ש דכיוון שהן נפרדים זה מות לנ"ן צרכין לעשות התוערות לזכירה:

ושבת מועילה לה, כי שבת היא רוא דאחו
והיא מהאחד כולם, ובזה יש להבין
למה יריכו נכבהה בשבת דוקא כי ביריכו
היו 'הומות והינו שוכלים נקברים באחד,
והי' צרכין לעומתם דוקא כי כליל חוק מאד
שיהי' צלם האלקים בתכלית השלימות ננ'ל
והחותמאות הרגילה שהיתה תמיד בישראל
לא הספיקה לה, והוא צרכין חוספת
התאזרחות, והוא צרכין דוקא לשבת, דשבת
ביא רוא דאחו גברון

אך העניין כי כל ישראל הם קומה של לימה
ואם ע"י כולם [אפשר שמצוותין אפי'
אותם שכבר נפטרו לעולמים, כי בעולם העליון
הוא למעלה מן הזומן] נתקינו כל המצוות דומה
כאילו כל אחד קיים כל המצוות. אך זה באם
הוא דבוק בכלל יישראלי ואם עושה מצוה אחת
בשלימות הרוי הוא כאחד מאבראי הցיבור, אך
מרע"ה שהוא שכולו כנגד כל יישראלי וכותב
המהר"ל שהוא בוגן כל הכלל כולה, וא"כ ה'י
מכורחת לקיים בעצמו כוון אחת, וא"כ שפир
אתи דברי המדרש שהוכרכה להעלים המצוות
כי באם היו כולם עושים רק החמורות, שב
לא ה'י הקלות מתקיימות כלל, ושוב היו
נשארים האבירים שהם כנגד המצוות הקלות
בלתי מזוככים:

ובוה יובן מה שכאן נאמר כי תצא למלוחמה
וגו' ונתנו ה"א בידך, ושם (בمدבר י'
ט') כתיב וכי תבואו מלוחמה בארכצם וגוי'
ווררועות בחוצצורות, וזקנינו ב"ק אדרמ"ר
ונזוללה^ה מקאץ אמר החילוק אם יוציאים נגד
היצה"ר או נתנו ה' אלקין בידך תclf.
משא"כ וכי תבואו מלוחמה בארכצם, היינו
שהיצה"ר בא בגבולם והם אינם יוצאים נגדם,
או קשה לבוא לניצוח וצרכין לחוצצורת.
ולפי רוכבנו י"ל, זהנה עיקר גזהה מלוחמה
הוא ע"י צלם האלקים, וכמו שמצינו (שמ"א
י"ד) ביוונית בן שאל שנפל פחדו על
הפלשתים, וכן שאמור ב"ק אבי אדרמ"ר
זצוקלה^ה התעם שאין מחוסר אבל יוציא
למלחמה ממשום דברין שהוא מחוסר אבל אין
צלם האלקים אצלו בשלימות. עצודה"ק.
ולכן כאן דכתיב כי תצא לשון יחיד שהם

במ"ד ר' אוריה חיים פון תפלס נטו מעוגלווי
לא תדע. מהו אוריה חיים פון תפלס וכו'
מה עשה הקב"ה לא גילה לבריות מהו מתן
שכורה של כל מצוה ומזכה כדי שייעשו כל
המצאות בתום כי למלך מלך שכור לו
פועלים והכנים לפראטנו ולא גילה להם מהו
שכרו של פרדס שלא יניחו דבר שכרו
מוסעת ויעשו דבר שכרו מרובה וכו'. והק'
ב'ק אבי אדרמור' זצוקלה"ה הלא מבואר
40 בתנדב"א שיעיר התכליות הוא ישראל
וחתורה נתינה לכך את ישראל, א"כ מה בכרך
שייעשה כל אחד רק המצוות החמורות. הלא
סוף סוף יזכר כל אחד, ובשלמא אם היה
העיקר התורה, שכונת הש"ת הייתה בבריאת
ישראל כדי שילמדו התורה יקיים המצוות
ニיהא משא"כ לשיטת התב"א קשה כנ"ל:
ונראה לפרש דנהה הרמב"ם (בפירוש
המשניות סוף מס' מכות) כתובadam
אדם מקיים מצוה אחת בשלימות הר היוא בן
עווה"ב, ולפיכך הרבה להן תורה וממצוות כדי
שעכ"פ אם היו כל כך מצות נקל יהי' לכל
אחד לכל הפחות שייעשה מצוה אחת כדי
ויבוא עיי' לעמי עווה"ב, וקשה הלא רמ"ח
מ"ע הן כנגד האברים שבאים וצריך אדם
לעשות כולו לזכך כל אבריו ומה מועלם
יעשה מצוה אחת כדי. וכן מצינו במרע"ה
שרצה ליכנס לא"י לקים מצויות', וכותב
הרח"ז כדי שייהי' שלם בכל המצוות כי בלתי
אפשר להשלים רמ"ח הארי הנפש כי אם עיי'
תרי"ג מצויות. ולהיפוך נמי קשה, כי יש כמה
36 מצויות שאין ביכולת כל אדם לקיים כגון
מציאות שנוהגות במלך בלבד או ב齊יבור או

٤٠ ملحوظ

התווך הוייל כאילו הכל בפועל מאחר שבודאי
יתפשט ויתרבה מעשה התווך עד שஸפו
לנקוב. כן זה בן סורר ומורה, מאחר שהתחילה
בו הקלקול, ובודאי יבוא לכר שיתחייב מיתת
ביד. באשר הקלקול הוא בראשית ימיו
ככל, שבו הוייל כאילו כבר בא עליו החיבור.
וליה מורה מנות הכרוכה ליתן לו פי שנים:
זהה לימוד גדול לכל אדם להשגיח היבט
על הראשית שלה, ראשית באו לככל
0) מזאות בהיותו בן י"ג, וכן בהיותו אדם שלם
ע"י הנושאין, או מתחילה תקופה חדשאה
וישגנית היבט על ראשית שנותיו את.
וליה מזאו הספרים הקדושים רמו בתורה
נקי יהי' לבתו שנה אחת נקי בלי חטא,
וכד"א (שמות כ"א) ובבעל השור נקי ודרכו
וזיל (פסחים כ"ב:) שאין לו בו הנאה של
כלום. וכן בכל שנה ראשית השנה ר"ה יה"ב
וסוכות, שיהי' בתשובה ורביקות, וימשך אחר
זה כל הענה כוללה. וכן בכל יום, ראשית היום,
על מודין משנתנו שחורת לחתוף את המזות,
כי הוויזות במזות שחרית מושכת אחריו את
כל היום כלו:

וְאֵת אֲשֶׁר-בָּא לְעַמּוֹת כִּי-בְּאַתְּ

סמכיות הפרשיות של יפת תואר ובן סודר
ומורוֹת, כתוב רשי' שם נשא יפת
תוֹאָר סופו להוליד ממנה בן סודר ומורה.
ויש להבחין מה שיכוֹת יש לפרשנות נחלת
הבכור באמצעות [זוווחק לומר כי אגב
סמכית האותה ושנוגה שבאה להורות שטוף
לשנוגה בכתבו כל עיקר דין' בcourt] :

ונראתה דבאה להורות מעלת הראשית, אשר מה יובן ענין בן סורר ומוריה, שככל הדשים הראשוניים שבאו לכלל עונשין, והוא הראשית של ימי חיין, והכל נמשך אחר הראשית. וכן טעם הבכור הנוטל פי שנינים, כי כל אותן הימים אחורי הכל נמשיכין אחריו, וכאליו הוא ירי סיבה לתהם, ע"כ נוטל פי שנים. מעין מה שאמרו זיל (יומא יין): מהצאה לאחרין וממחזה לבניינו באשר הוא סיבה להם, כיון זה נוטל הבכור פי שנים עכ"פ. וכן זה העניין בבן סורר ומוריה, באשר הראשית שלו מקולקלת הכל נמשך אחר הראשית ונוגרג על שם טופו, כי חשבינן רשותו שבסתוויו כאלו הייתה היתה בפוגול בחיהילו. דומה ליה טריפות. בכתמה מלחמת שוטפו לנוקב, כי מאוחר שכביר התחל בז' מעשה

۷۰۰ میلیون دلار بود.

6-14 745

את הבריות, אבל כשאבירו ואמו מוחלין לו
הנה הוא עדין נקשר בשילשתDKD, שוב
איןנו נהרו. שיכול להיות שעוד ישוב בתשובה
שלימה המתבלטת ב**כ"ל**:

על ירושאל, וכבר עתה בוח הרמי':
ולפי דברינו י"ל לכל עונש בן סורר ומורה
הוא מלחמת שנפקה היבורו מאביו ואמו,
וכל זה שיך באדם פרטן אבל כל ישראל
שבلتוי אפשר שיופסק היבורים מרשימים
בפנימיותם ושותכו אתם בתוך טומאותם כתיב.
ועדיין חביבותי גבן, ובאותה פרשה ג'כ'
דרמו למוד זכות שלל ישראל בנווה ולא
דשא רעמן, ופרש הרמ"ז שאף לאחר כל אלה
הם חלק ה' ולא דובוקים להס' א', זולל וסובא,
בשאר עמיין כדכתיב (תהלים ק"ז ל"ה)
ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, כמבואר
בזהה'ק שם, שוב לא הי' נתריא, שהרי
ישארו בפנימיותם טובים, ואם יבוא ח'ז'
עליהם עונש לא ה'י' כי אם בחיזנויותם,
כמו דמסיטים הזהה'ק וסתறין שורין ומנתץין
מגדליין ולא אהני לנו בלום, והבנ' :

卷之三

Alison Arnould

ויש להסביר ולומר כי עזה"ב הוא עולם המצפהן, ע"כ "א שחיי" נגלה לבור"ד שהוא בעוזו"ז עולם הנגלה, ומה שגילתה בשתי המצוות הנ"ל מתן שכון לעזה"ב, אין זה מהות ואיכות השכר, אלא שבספר המזויה יוכה ויגיע לעזה"ב שהוא עולם שכולו טוב וכלי ארון, אבל השכר שקיבל שם א"א לצייר מה הוא, ושם בודאי אין שכר של זה דומה לשול זה, ואפי' במצבה אחת שניינו השכר /ט/ לפי מהות ואיכות העשי' במתוך רגש הנפש וההתלבות ודבקות ויראה ואהבה שהיו בעשיותה, כי עזה"ב הוא עולם המצפהן, וכןין לה שבשל המצפהן שבמזהה כמ"ש הווות הלבבות, וזה שבמשנה לפום צערא אגרא, אבל לוכות לעזה"ב הוא בהכרח לכל המצוות בשותה, וכמו שמשלו משל שכולם וננסין בשער אחד ושם נוחנן לכוא"א מדור לפיק בכוורו. ובאשר התורה לא ביארה אלא שכר שיותה ויגיע לעולם ההוא ולא יותר, ג"כ בזה הורת לנו שא"א לתגיד עצם שכר עזה"ב הנעלם לבור"ד בעוזו"ז עולם הנגלה, ושוב אין שיר להיות יושב וומשקל אייה מצוה גודלה ושכירה מרובה באשר זוכין לו בשבייל החלק המצפהן שבמצוות, בודאי שבספר מצוה קטנה אלא שנגעתה ברגש הנפש והתלבות תורה יוכה לרבות טוב הצפון, יותר משביל מצוה גודלה שנגעתה ברגש נשען מועט:

בש"ס סנהדרין (פ"ה) בן סורר ומורה שרץ
אבי ואמו למתול לו מוחלין לו. ויש
להבין הלוא איננו נהרג על מה שומרה נגדם
אלא ע"ש סופו שפטו לשלטם את הארץ.
א"כ למה תועיל מלחיהם. ונראה דהנה יש
להתבונן במאמרם ז"ל (שם ע"ב). הגיעה תורה
לטוח דעתו וכבר הלוא כמה רשעים גמורים
שעשו כל התובות שבעולם ולבסוף עשו
תשובה, ושמעא יתי. זה כמותם. הלוא לא
גנעלו דרכי תשובה לפני שום אדם וכמאת"כ
(תהלים צ) תשב אונוש עד דכא ודרשו זיל
(ירושלמי חגיגת פ"ב ה"א) עד זכרונה של
נפש מקובלין:

אך נראה דתנה איתא במד"ת (פ' האינו ס"ד) שותשובה מועלת לישראל ולא לעכו"ם. ונראה דמחמת שישראל הם בני ארבעם יצחק ויעקב, שהם בעצם נששות טהורות וטובות רק שבמקורה מתכללו בעכירות, אבל בשושנה התשובה שוב מטעוררת בו הנקויה הרשנית האחוות בשלשת הקדוש עד האבות הקדושים וושאפע בו רוח חיים חדשים ממוקוד ישראלי, ובודאי תמיד תשבתו ויישאר נאמן לתש"ית ותורתו, אבל עכ"ם מאחר שנתקללו ונכרת חיותם בענף הנכרת ממקום חייהם שוב אין לו תקנה, ואך בשיעשה תשובה בודאי לא תמיד יחוור לוטרו, הכלל שכל ענמה של תשובה שמועלת היא מפני ההשתלשות עד האבות, מילא זה שהוא סורר ומורה נפקח חיבורו ३ מאביו ואמו ושוב אין לו חיבור בשלשת הקדוש בודאי שלא יעשה תשובה, ואך אם יעשה לא תסמיד ויתהר לטרו, וסופו לסתם

שנת תרע"ג

במד"ר ושה אורה חיים פן תפלס נעו
מעגולות לא תדע, מהו אורה חיים
פנ תפלס א"ר אבא בר כהנא אמר הקב"ה
לא תהא יושב ומשכלה במצוותי של תורה
כענין שנא' וshall בפל טרין ולא תהא
אומר הויאל והמצוה זו גדולה אני עוזת
וכיו' כך לא גיליה הקב"ה מתן שכון של
מצוות חז' משתית מצוות החמורה שבחמורות
והקללה שבקלות, כיבוד אב ואם חמורה
שבחמורות ומתן שכנה אריכות ימים וכו'
והקללה שבקלות שלוחה הקן ומהו שכנה
איירוט גמיט ורב:

ויש להתבונן למה באמת שכרכן שווה, והלא
משונה שלימה שנינו (אבות פ"ה) לפום
צדרא אגרא וכבר דרבנו בזות. ונראה עוד
לומר, דהגה (קידושין ל"ט) שכיר מצוה
בהאי עולם לא ליכא, ולמען יטב לך והארכת
ימים פירשו זל לעולם שככלו טוב ולעלולים
שככלו ארוך והוא עות"ב. והנה עות"ב עין
לא ראתה אלקיים זולתן, והוא דבר שבلتוי
אפשר לציר לפני שוכני בת' חומר וכמ"ש
הרמב"ם שהוא כשם שא"א לציר לפני הסוגא
מלידה ומabitן המראה ולפניהם החersh נועם
הקוולות והנגיגות: